

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2006/11

„...odavitte Jézushoz”

András-szolgálat

„Jöjj és lásd meg!” (Jn 1,42 és 46)

Szeptember 24-e, vasárnap: a második (fél 11-es) istentisztelet közössége

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

„Odavitte Jézushoz”

Szeptemberben különös hangsúllyal foglalkoztunk keresztyén küldetésünk egyik legfontosabb feladatával, a tanítvánnyá tétellel. Felkészülésünket segítették a vasárnapi igehirdetések, melyeknek címei és textusai a következők voltak:

- Jézusra mutatott (Ján 1,35-40)
- Odavitte Jézushoz (Ján 1,35-40)
- Háttérszolgálat (Ján 6,8-9)
- Missziói összefogás (Ján 12,19-26)

Szeptember 24-én a fél 11-es, „Jöjj és lásd meg!” (Ján 1,42 és 49) című istentiszteletünkre, az előző lapszámunkban is közölt meghívóval sokan invitálták azokat a családtagjaikat, barátaikat és ismerőseiket, akikkel már beszélgettek az istenkeresésről és a gyülekezeti közösség fontosságáról. Az istentiszteleten az elmúlt évtizedben felnőttként konfirmált mintegy 200 tagunk közül szolgáltak néhányan: igeolvasással Polonkai Ákos rendőrségi dolgozó és Győri Sándor informatikus; imádsággal Turza Teréz tanítónő, pópresbiterünk és Albertné Ország Mariann altató asszisztens, presbiterünk; bizonyosságtételekkel dr. Bubán Tamás orvos, dr. Bódor Sarolta bírő és Gutiné Matos Bea tanárnő.

A liturgiát Máté Sándor vegyészmérnök, pópresbiterünk vezette. Rövid igeszolgálat, buzditással a János 1,35-46 alapján Püski Lajos lelkésziünk szolgált.

A gyülekezet éneklése mellett tábori énekeink dallamaira zongorán improvizált Nagy Csaba kántorunk, közreműködött a Lélekhangoló kvartett.

A bizonyosságtételeket szerkesztve közöljük. A teljes anyag megtalálható, alkalmainkkal együtt honlapunkon:

www.refnagyerdo.hu

(Szerk.)

Lelki útkereséseimről

– Van Isten?
- tettem fel a kérdést szüleimnek úgy öt éves koromban, mert nyugtalanító hírek érkeztek az óvodából, miszerint

van Valaki az égben. – Nincs - hallatszott a válasz. Ez megnyugtató, mert egybevágott akkori nézetemmel, miszerint ha valaki lenne az égben, minden bizonnyal leesne. Csak azt furcsállottam, hogy nagymamám vasárnaponként csendben fogta az Énekeskönyvét és istentiszteletre ment: hát ő még nem tudja?

Serdülőkoromban, miközben minde nem megvolt, már éreztem valaminek a hiányát. Nem tudtam, mit hiányoltam, de az egyre jobban hiányzott. Szerettem volna megérteni a jelenemet, megismerni a múltamat és jövőmet, a miérteket és hogyanokat. Elkezdtem hát keresgélni.

Elmélyedtem a tenyérjósításban, a kártyavetésben, az asztrológiában, a számmissztikában, a grafológiában, az álomfejtésben, részt vettem szellemidézésen, fényadó tanfolyamon, hipnotizáltak, próbáltam agykontrollal irányítani a testemet és másokat. Varázsingáztam, vízereket kutattam, a gyógyításban is a természetgyógyászatot és a misztikus dolgokat kerestem. De hiába, kérdéseimre nem kaptam választ. Vallással nem foglalkoztam, mert mindegyiket csak mitológiának tartottam.

Amikor megismerkedtem a scientológiával, úgy éreztem, végre megtaláltam

Lelki útkereséseimről

azt, ami minden kérdésemre választ ad. Amikor kiderült, hogy ez tulajdonképpen egyház, kissé megrettentem, de megnyugtattak, Istenről szó sem lesz. Évekig tanultam náluk, és sok hasznos dolgot sajátítottam el. A hiányérzetem azonban nem szűnt meg, viszont a pénzem elfogyott, mivel igencsak költségesek voltak a szolgáltatások.

Három éve találkoztam egy távoli rokonommal, aki Istenről beszélt, és hogy azóta milyen boldog, és neki a scientológia nem jött be, pedig próbálta. Ez megdöbbenett, mert el sem tudtam képzelni, hogy ha valaki kipróbálja, utána ott tudja hagyni a scientológiát. Ekkor még nem sejtettem, hogy én is szakítani fogok velük.

Kölsönadta az „Isten-e Jézus?” című féltett kincsét, amit elolvastam, majd visszaküldtem neki, hogy köszönöm, érdekes, de ez nem az én világom. Előtte azonban felolvastam a könyv végén lévő Jézust befogadó imát, gondoltam, ebből baj nem lehet. De nem történt semmi. Aztán el is felejtettem az egészet, mígnem furcsa véletlenek kezdtek velem történni.

Egy dolgot emelnék ki ezek közül: távoli megyéből fiatal házaspár került elém a klinikán. Lelkészházaspár volt, a feleség kritikus állapotban. Hosszú ideig kényszerült „vendégszeretetünket” élvezni, ezalatt észrevétlenül, szeretettel végezték missziójukat nálam. A feleség meggyógyult, és azóta is jó barátaim mindketten.

Megkértem a férjet, segítsen a templomi esküvőnkben, mert bár nem vagyok hívő, csak érdeklődő, de ha tényleg van Isten, akkor áldását kérném a házasságunkra. Ismeretlenül, de nyugodt szívvel ajánlotta Püski Lajos tiszteletes urat (itteni

barátai ajánlásával). Az esküvőn már nem ateistaként léptem be a templomba, és az ezt követő Bibliaiskolában egyre inkább éreztem, hogy végre jó úton járok. A tanév végén már természetes dolog volt templomba járni, naponta imádkozni, Bibliát olvasni.

Rádöbbsentem, hogy a confirmálás nem divat-dolog vagy kötelesség (ha már egyszer az esküvő előtt megígértem...), hanem igenis felelősségteljes, életre szóló döntés.

Most már tudom, mit kerestem: Istent. Az útkeresésnek a végére értem, de az útnak még nem. Az út még hosszú, de már többet értem el Isten segítségével minden téren, mint az előbb felsorolt próbálkozásokkal. Vannak barátaim, boldog házasságban élek, van egy tündéri kislányom, szüleim is velem örülnek. Lelkem nyugodt és boldog vagyok, s ha vannak is nehézségek, próbatételnek tekintve, Istenhez imádkozva igyekszem leküzdeni azokat.

Nagymamám Énekeskönyve pedig azóta az én féltett kincsem lett.

Dr. Bubán Tamás

Polonkai Ákos Igét olvas

A Bibliaiskoláról

Amikor az emberben már megvan a vágy arra, hogy vasárnaponként eljöjjön templomba meghallgatni Isten Igéjét, lelki feltöltekézést, esetleg vigaszt

lenni, újabb igényei támadnak: jó lenne ismerni a mellettem ülőt, többet érteni a prédikációból, az ott elhangzott, magasztos, olykor homályos értelmű szavakat, megismerni az istentisztelet liturgiáját és a gyülekezettel együtt énekelni.

Tagadhatatlan, hogy van egység ebben a közösségben, ami miatt szeretne az ember idetartozni, és ezeknek a vágyaknak az ébredése már a Szentlélek munkája.

Gyülekezetünkben van szervezett lehetőség arra, hogy az emberben éledő ezen igények kielégítést találjanak, ez pedig a péntek esti Bibliaiskola. Ez nem csak felnőtt konfirmáció-előkészítő, hiszen személyes döntés lesz kiben-kiben a konfirmálás vállalása, amelyről tavaszig szó sem esik.

Én 2003-ban jártam ide. Az első alkalomra félve és bizonytalankodva érkezve, még kezdés előtt fél órával is azon gondolkodva, elinduljak-e egyáltalán. Attól tartottam, hogy ki fog derülni, milyen gyenge a hitem és mennyire kevésbé ismerem a Bibliát.

Valóban volt a csoportban, aki hitben előttem járt, volt, aki jobban ismerte a Bibliát, olyan is, aki már konfirmált, és persze olyan is, akiben nem volt határozott elképzelés vagy cél, miért is van

köztünk. Hiszen korban, foglalkozásban oly különböző emberek gyűlnek itt össze évről-évre, e csoportok mégis így egységesek és erősek, mert egymástól is tanulunk, az erősebbtől biztatást kapunk, a gyengébbet támogatjuk.

Nincs olyan kérdés, amely miatt az embernek szégyenkeznie kellene, és azért is olyan vonzó ez a közösség, mert itt nem „divat” megítélni másokat. Mindennek bizonyítéka, hogy most itt állok a gyülekezet előtt.

Ezt a fajta keresztyén szellemiséget erősítik a tiszteletes úr lebilincselő előadásai. A Biblia ismeretében történő előrehaladással, Jézus tanításai alapján kell megpróbálnunk elfogadni egymást.

A Bibliaiskolán „muníciót” kaphatunk ahhoz, hogy legyen életünknek olyan kisugárzása, amely jó esetben példaként szolgálhat másoknak, hogy tudjunk néhány egyszerű szóval vigaszt adni, irányt mutatni a hozzánk fordulóknak.

Manapság néhány terméket úgy ajánlanak az élelmes kereskedők, hogy kipróbálásra a leendő vásárló rendelkezésére bocsátják az árut, aki aztán nyilatkozik, tud-e az adott termék nélkül élni, vagy életminősége oly mértékben javult a termék által, hogy meg kell vásárolnia.

Hasonlót jelentett nekem és jelenthet másoknak a Bibliaiskola: mindenfajta előzetes kötelezettség nélkül hallhatunk és tanulhatunk Istentől, Jézusról, keresztyéniségről, és dönthetünk: vállaljuk-e ezt a hitünket és meggyőződésünket a konfirmációval is, vagy mégsem kérünk belőle.

Én már tudom, hogy ezzel a döntéssel nemcsak a földi életem minősége javulhat, hanem az Örökéletet kaphatom...

Dr. Bódor Sarolta

A keresztyén hit szerint élni

Nem kaptam vallásos neveltetést, a szüleim semlegesek voltak az Isten dolgait illetően, és bennem pedig a kamasz éveim alatt kemény ellenállás fejlődött ki.

Az Isten évekig szólított, mire valami mozogni kezdett bennem. Ez után több évi vívódás következett, mire eljutottam a Bibliaiskolába, és annak vége felé, a konfirmáció környékén tértem meg. Szeptemberben indult a Kismamakör, ahová meghívást kaptam. Az első pár hónapban rendkívül kínosan éreztem magam. A körben mindenkinek voltak jó gondolatai, tudtak bibliai példákat említeni, hangosan imádkozni. Mindez nekem akkor még nem ment. Többször fontolgattam magamban, hogy abbahagyom, de valami mégis ott tartott.

Ezzel párhuzamosan jártam továbbra is a Bibliaiskola folytatására, a szerdai körre, és akkortájt indult egy házaspári kör is, ami körülbelül havonta egyszer volt, így azt is vállaltuk a férjemmel. Ez a három kör így együtt nagyon jól kiegészítette egymást. Nagyon fontosnak és hasznosnak tartom, hogy a gyülekezet ad lehetőséget kiscsoportos alkalmakra, ahol van lehetőség a bibliatanulmányozás mellett az egyéni problémákat megbeszélni, egymásért imádkozni, és megosztani egymással azt az örömhírt, hogyan talált meghallgatásra az imánk.

Sokan úgy gondolják, hogy ha elfogadják azt, hogy Isten létezik, néha imádkoznak,

attól ők már keresztyének, és nincs szükségük sem templomra, sem gyülekezetre. Pedig csak otthon élni keresztyén életet olyan, mintha valaki mindig egyedül játszana társasjátékot. Így természetesen a nyereség lehetősége mindig biztosított, a szabályokat is gyakorlatilag magam alakíthatom. De mennyivel másabb a társasjátékot társakkal játszani! Így van ez a gyülekezet esetében is. A játékszabályokat a Biblia tartalmazza, a játékostársak pedig a gyülekezetünk vezetői és tagjai.

Az Isten azt szeretné, ha mi fontosnak tartanánk a vele töltött időt, de sajnos a legtöbb ember folyamatos időhiánnyal küzd. Érdemes elgondolkodni azon, hogy a technika évszázadában, amikor a legtöbb háztartási munkát, közlekedést, információáramlást gépek segítik, miért nem szabadul föl az ember ideje.

Letudhatjuk-e az Istennel való kapcsolatunkat azzal, hogy időnként vagy rendszeresen elmegyünk a templomba, és ott jól érezzük magunkat? Van, aki szeretné elhíttetni velünk, hogy igen. Nekem annakidején nagyon sokat segített, amikor elmagyarázták, hogy az Isten-ember kapcsolata hasonlít a szülő-gyerek kapcsolatra. Elég-e az egy szülőnek, de legfőképpen egy kiskorú gyermeknek, ha nem tartanak vele napi kapcsolatot? Ha az összes érintkezés közöttük annyi, hogy évente 2-szer, 3-szor küldenek egymásnak egy képeslapot. Milyen kapcsolatról beszélhetünk itt? Legfőképpen egy formális, látszatkapcsolatról, semmiképpen nem egy szoros és építő szeretetkapcsolatról. Azt gondolom, a legtöbb szülő és gyermek nem ilyen kapcsolatra vágyik a másikkal, és az Isten sem ilyen látszat, formális kapcsolatot szeretne velünk.

„Jöjj és lásd meg...!”

A keresztyénség nem egy önmegjobbító tanfolyam, amelynek során hónapról hónapra elmondhatjuk, hogy ezen és ezen a területen kemény munka eredményeképpen mennyit fejlődünk. Ez a felismerés mérföldkő volt az én keresztyén látásomban. Jézus nem arra hív el minket, hogy erőlködjünk, hogy forduljunk el a bűntől, és legyünk jobbak, hanem Ő élhessen bennünk. Az egész életünket neki adjuk át. Ez nagyon nehéz. Jézus a legbizalmasabb barátunk szeretne lenni, akivel minden titkunkat megoszthatjuk. Ehhez alapvetően egy dolog szükséges: engedelmesség. Ez azt jelenti, hogy amikor az Isten szól hozzánk, kér tőlünk valamit, erre a hívásra igent mondunk. Lehet, hogy nincs kedvünk hozzá, erőtlennek, vagy alkalmatlannak érezzük magunkat a feladatra, és még számtalan kifogást találhatunk, hogy miért ne mi végezzük el az adott feladatot. Az Isten viszont azt mondja, hogy elég neked az én kegyelmem. Én elvégzem általad, amit szeretnék, ha hagyod. És ez így van, ezt már többször megtapasztaltam én is. Néhány gondolattal összegezve, hogy mit adott nekem a keresztyénség: életértelmet, vezetést, teljességet, feltétel nélküli szeretetet.

Mindezek ismeretében felelősnek érzem magam azért, hogy a gyermekeimnek ebből átadjak annyit, amennyi tőlem telik. Hogy majd ha az ő életükben is eljön a döntés ideje, megismerve a világ kínálatát is, tudják, hogy mi mellett döntenek.

Pál apostolnak a Filippiekhez írott szavaival szeretném befejezni, és erre bátorítanék mindenkit, legyen az frissen megtért, vagy már régóta a hit útján járó: „*Nem mintha már elértem volna mindezt...*” (Fil 3,12-14)

Gutiné Bea

Kedves Barátaim, Kedves Testvéreim! Nem tudom, hogy mi volt eddig életed legnagyobb, legkedvesebb felismerése, de azt tudom, hogy amikor az megszületett, akkor a lehető leghamarabb elmondtad valakinek.

Az előbb olvasott bibliai történetünkben (Ján 1,35-40) Fülöp, élete nagy fölismerését, nagy örömhírét mondta el Nátánáélnak: „*Megtaláltam a Messiást!*”. Megtaláltam életem értelmét. Azt a valakit, akit Isten megígért sok évszázaddal korábban. Ilyet semmilyen vallásban nem fogsz találni.

Nos Nátánáél, „*Megtaláltuk a Messiást!*”: azt, akire neked is szükséged van, akire én is vártam, akire sokan vártunk. Akit Jézusnak neveznek (azaz magyarul: szabadítónak), akire szüksége van az embereknek. Aki egyébként Názáretből származik.

Amilyen nagy örömmel mondja el Fülöp élete nagy fölismerését, úgy jön a hidegzuhany. Nátánáél azt mondja: Názáretből? Ne viccelj már, onnan valami jó származhat? Hát az egy jelentéktelen kis porfészek.

Lehet, hogy ezt az érzést már megtapasztaltad, amikor életed nagy fölismerését és örömét valakinek elmondtad, ő pedig hidegzuhanyként válaszolt: „Ez is valami? Menj már! Pont a Bibliából? Megörültél, a valláshoz fordultál? Mi, Jézus? Keresztyénség...?”

Mit lehet ekkor tenni? Fülöp nem vitakozott, nem omlott össze ettől a hidegzuhanytól, egyszerűen annyit mondott neki: – Öregem! Gyere! Mit beszéljek én erről: „*Jöjj és lásd meg!*”

Ma is fölteszik újra és újra a kérdést: „Származhat-e valami jó a Bibliából? Az egyház, a gyülekezet, na hagyjál ezzel!”

„Jöjj és lásd meg...!”

Lehet, hogy hidegzuhanyként kaptad, lehet, hogy te tartottad a slagot, és így locsoltad a barátodat, ezekkel a gondolatokkal. Nem baj. Mi azt mondjuk most is: „Jöjj és lásd meg!”. Addig ne beszélj erről, amíg nem ismered a Bibliát; mert nem tudod, hogy miről beszélsz.

Hívunk mindenkit, aki bátran ki mer mozdulni a régi sablonokból, a rossz beidegződésekből, a félig-meddig torz információk világából.

Kedves Vendégeink, Barátaink, tisztelünk benneteket azért, mert eljöttetek, mert föl mertétek vállalni azt, amit a modern ember nem mer fölállalni: hogy az Isten megismerésére nyitott legyen.

Szeretnénk segíteni, hogy valóban megtudhasd, számodra kicsoda az Isten, hogy amit nem ismersz, megismerhesd, amit nem értesz a Bibliából, azt megérthesd. Akkor lehet felelős döntést hozni, ha van valós bibliaismeretünk, istenismeretünk. Mi is azt mondjuk: „Jöjj, és lásd meg!”. Lehet, hogy ez az első lépésed, lehet, hogy a harmadik, hogy most eljöttél. Engedtél barátnak, családtagnak, ismerősnek, munkatársnak.

Hallottunk bizonyágtételeket útkeresésről, a segítség itteni lehetőségéről, a Bibliaiskolának nevezett alapozó előadás-sorozatról, konfirmálásról, hitvallásról, felnőttként való keresztkedésről és a keresztyén életéről. Te is eljuthatsz oda, hogy életed legnagyobb felismerése meglesz. Akkor te is tovább akarod mondani.

Azzal kezdtem, nem tudom, hogy mi volt eddig életed legnagyobb, legfontosabb felismerése. De biztos vagyok benne, hogy azt már elmondtad másoknak. Szeretném, ha életed legnagyobb felismerése az lenne, hogy megtaláltad az Isten szerint való

helyedet az Isten szeretetében és közösségében, hogy majd erről te is örömmel beszélhess másoknak.

Az istentiszteletre hívott érdeklődő családtagjaink, barátaink és ismerőseink a következő imáságot mondhatták el és döntéseiket az alábbi emlékeztető alapján gondolhatták át.

Kedves Olvasó, ezt Te is megteheted!

Köszönöm Istenem, hogy felkeltetted bennem a vágyat az élet igazi értelmének őszinte keresésére. Megvallom a költő szavaival, hogy már „próbáltam sokféle mesét, de, hajh, egyik sem volt elég”. Hálás vagyok Istenem, hogy bizalommal jöhetek Hozzád, és gyülekezeteddel akarod erősíteni hitemet. Segíts jobban megismerni önmagam. Segíts azt megérteni, hogy ki akarsz lenni számomra. Odszánom magam a Biblia alaposabb megismerésére, és az új életet munkáló akaratod erősítésére. Hálát adok Istenem, hogy ezekben segíteni akarsz nekem. Ámen.

Emlékeztető önmagamnak...

A következő döntéseket hoztam:

☐ *Felülvizsgálom eddigi életfelfogásomat, értékrendemet.*

☐ *Elhatároztam, hogy változtatok életemen.*

☐ *Érdekel a Szentírás, ezért részt veszek a Bibliaiskola előadásain.*

☐ *Isten segítségét kérve elmondtam a lapon lévő imáságot.*

☐ *Lelki fejlődésemhez címemet megadva kérem a lekipásztorok segítségét.*

☐ *Másoknak is beszélek a mai napról, döntéseimről.*

Segítsen Isten ezek megvalósításában!

Püski Lajos

„...szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást,
hogymegigazuljunk.” (Róm. 10,10)

Nagy Csaba énekeinkre improvizál

Hírek

- ♦ **Szeretetvendégség** lesz lelkesgyermek gyülekezeti tagjaink részére december 3-án, vasárnap, fél 4 órától.
- ♦ **Családi istentisztelet** hittanosoknak, szüleiknek november 26-án, vasárnap 3 órakor.
- ♦ **Filmklub** lesz november 25-én szombaton 5 órától. A „Segítség, apa lettem” című filmet vetítjük Nicolas Cage főszereplésével. Utána beszélgetünk a filmről.
- ♦ **Adventi teaház** lesz december 2-án szombaton 5 órától a gyülekezeti termünkben.

Zenés áhítat

(vasárnaponként 5 órakor)

November 12. Szokody Ildikó orgonál
November 19. Bárdos Leánykar énekel,
Kovács Szilárd orgonál, vezényel Szestay Zsolt
Nov. 26. Karasszon Dénes gordonkázik
December 3. Szabó András orgonál
December 10. Karasszon Dezső orgonál

Imádkozzunk...

- ♦ az érdeklődő, lelkiileg kereső barátainkért,
- ♦ önkéntes szolgálattevőkért,
- ♦ a templom és gyülekezeti ház bővítéséért,
- ♦ adventi készülődésünkért.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a *Szivárvány* is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

Kórházlelkészek:

Kenézy Kórház – 511-777/1943

Klinika – 411-600/4978 (üzenetrögzítő)

Méliusz Református Rádió – 88 MHz-en
URH sávban fogható városon belül.

Szivárvány –
a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos, lelképásztor
Fejléc: Betűvető Bt. Tördelés: Bene Lászlóné
Nyomda: REXPO Kft. Készült 800 példányban
14. évfolyam 11. szám, megjelenik havonta
Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917